כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות

בסודשיח

בס"ד ■ יום רביעי ■ שבת חג הסוכות ■ י"ב תשרי ה'תש"ע ■ 30.09.2009 ■ גליון מס' 38

תפוצה לכל קהילות ישראל

ולקחתם לכם... פרי עץ הדר

/ הרב יעקב שפירא שליט"א

"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר" וכתב הזוהר הקדוש בפ' תצוה, כי פסוק זה גם מרמז כלפי שמיא, שהקב"ה נוטל ביום הראשון נשמתו של צדיק שהוא פרי עץ הדר.

ונאמר במדרש כי "פרי עץ הדר" קאי גם על אברהם אבינו, המאמין הגדול והמחנך הגדול, ודברים הבאים הנכתבים כאן יהיו לע"נ הטהורה של אבי מורי ורבי, הרב אברהם אלקנה כהנא שפירא זצוק"ל שהיה לנו לפרי עץ הדר, ונבל"ע בראשון של חג הסוכות תשס"ח.

בבריאת העולם הייתה האדמה אמורה להוציא "עץ פרי" שיהא טעם העץ כטעם הפרי. חטאה האדמה ולא היה טעם העץ כטעם הפרי. וכתב הראי"ה קוק זצוק"ל ב"אורות התשובה" (פרק ו' אות ז'), שלא היה אמור להיות הפרש והבדל בין המטרה לבין האמצעי להגיע אליה. גם העצים הנחוצים לגידול הפרי נתעבו ונתגשמו ואיבדו את טעמם. וימים יבואו ויתוקן חטא האדמה, ואורחות החיים המעשיים לא יחצצו בעד הנועם של האור האידיאלי, ויהיו מורגשים כל האמצעים המחזיקים גובה רוחני כהרגשת עצם המגמה והתכלית. החטא נבע מן הפער כשאנו באים למסגר את העניינים הרוחניים במסגר הגופניות. ואכן, ישנם גדולים באמת שעיסוקם במטרות עליוניות מעלים ומרוממים את כל פועלם עד להגעה אל התכלית הנדרשת. והכול נהפך למקשה רוחנית אחת, וכל פרטי המעשים מתעלים עימו ונהיו להרמוניה אחת של תורה וקדושה, וגם כשחזון גדול יורד לתחום המעשה על כל פרטיו הקטנים אינם מקטינים במאומה את המטרתה וטהרתה.

"בבריאת העולם הייתה האדמה אמורה להוציא "עץ פרי" שיהא טעם העץ כטעם הפרי. חטאה האדמה ולא היה טעם העץ כטעם הפרי..."

ואכן, גם טעותם הנוראה של המרגלים הייתה כזאת: "היש בה עץ או אין" והם נצטוו: "ולקחתם מפרי הארץ", כי בארץ-ישראל אמור להיות גילוי של ראשית היצירה שהעץ הוא בטעם הפרי, "ולקחתם מפרי הארץ". אולם, המרגלים הביאו זמורה עם אשכול ענבים אחד, העץ לחוד והפרי לחוד, שאין טעם עצה ופריה שוים (ועיין מי מרום ח"ה).

ובנטילתנו את האתרוג פרי עץ הדר, שהגמ' בסוכה אומרת על האתרוג "שטעם עצו ופריו שוה" (סוכה לה.). הרי זה התיקון והצעדה אל מטרת הבריאה מבלי להבדיל בין העץ לפרי ומבלי לנתק את האמצעי והמטרה אליה אנו שואפים.

אמו"ר זצוק"ל, אתרוג היה, עצו ופריו שוים, שכל עיסוקו בכל גוון התחומים היה מתוך תורה כמקשה אחת, ושורש אחד לכולם, ונפטר לבית עולמו בשם טוב.

ימים אחדים לפני סוכות הגשתי לפניו אתרוג מהודר, ואמר לי כי האתרוג יפה מאוד, אבל אינו בטוח כי יספיק - יוכל לברך עליו. חבל על דאבדין, וזכותו תגן עלינו ועל כל ישראל לפתקא-טבא, אמן.

הרב יעקב שפירא שליט"א, ראש ישיבת "מרכז הרב"

עוד בעיתון

ניתן לעבור לכתבה הרצויה ע"י לחיצה על שמה.

הדרך לשלום אמיתי
הנה סוכה היא דירת ארעי, והיא בחינת ביטול היש של העולם הזה, בחינה זו היא שישיג האדם, שאין שום קביעות בעוז"ה...
המשך בעמ' 2

חוק וסדר
"עושה אדם דין לעצמו"
אני זוכר זאת היטב, היה זה באחד מימי עשרת ימי תשובה הסמוכים ליום הכיפורים של שנת תשס"ג שבאה עלינו לטובה...
המשך בעמ' 5

בדיקה בזכוכית מגדלת
קניתי אתרוג שהיה נראה לי מהודר. אמנם תלמיד חכם אחד הרגיל לבדוק אתרוגים עם זכוכית מגדלת...
המשך בעמ' 8

סיפור לחג הסוכות
כך שלמו ימי גלותו של בעל "מגלה עמוקות"
"פה נטמן איש קדוש מן הקדמונים, מגלה עמוקות רזין ומטמונים, שאומרים עליו שדיבר עם אליהו פנים אל פנים"...
המשך בעמ' 2

שביבים - סוכות
"הרב (קוק) היה המהדר מן המהדרין בקיום מצוות "ושמחת בחגך". היה מקשט את סוכתו ברוב פאר, בלולבים מארץ ישראל. והרבה לשמוח בשמחת החג ולשמח אחרים בשירות ותשבחות...
המשך בעמ' 6

הדרך לשלום אמיתי

מצות הסוכה מלמדת אותנו את הדרך לשלום. כך כתב רבי אליהו אליעזר דסלר זצ"ל בספרו הידוע "מכתב מאליהו" וזה לשונו:

הנה סוכה היא דירת ארעי, והיא בחינת ביטול היש של העולם הזה, בחינה זו היא שישיג האדם, שאין שום קביעות בעוז"ה, ואדרבא כל תאוותיו והנאותיו - חולפות עוברות, וגם כל מחשבות האדם שלפיהן יוכל לבסס את עצמו בחיים מסודרים לדורי דורות - אינן אלא דמיונות שווא... והנה אמרו רז"ל שסוכה היא בחינת ענני כבוד שליוו את ישראל במדבר, וענני הכבוד באו בזכות אהרן (תענית ט'.), ובזה מבואר ענין "סוכת שלום", כי מדתו של אהרן "אוהב שלום ורודף שלום" (אבות א' י-ב), אך לכאורה צ"ע, מהו הקשר בין מדת השלום ובחינת ביטול היש שביארנו לעיל. והענין הוא, שביטול היש, ראייה בהירה, ושלום, קשורים כולם זה בזה, לא תיתכן מציאות השלום אלא רק בביטול היש הגשמי, היינו בראיה בהירה מאד, שאין ערך לכל השאיפות אלא רק לשאיפה לרוחניות, כי כל זמן שבני אדם שואפים למטרות גשמיות ואנוכיות, אי אפשר שיהיה שלום ביניהם, כי כל אחד רוצה מה שיש לחבירו, וכל מה שיש לחבירו ממעט את רשותו הוא, ועל כן מוכרחים תמיד לבוא לידי תחרות, מריבות ומלחמות. אך כששואפים כולם למטרות רוחניות אמיתיות אין הגבלות, ואין אחד מיצר לחבירו, ואדרבה, כשמתרבה לאחד, זה מקל לשני ומועיל לו, וממילא הכל נוחין זה לזה ושמחים זה בזה תמיד. ובילקוט אמור (סוף סי' תרנ"ג) מצינו: "למה אנו עושין סוכה אחר יוה"כ, לומר לך, שכן אתה מוצא בראש השנה יושב הקב"ה בדין על באי העולם, וביוה"כ הוא חותם את הדין, שמא יצא דינן של ישראל לגלות, ועל ידי שעושין סוכה וגולין מבתיהם לסוכה, והקב"ה מעלה עליהן כאילו גלו לבבל".

וביאור הענין, כי הפירוד באחדותו ית' הוא עבודה זרה, והפירוד בין בני אדם הוא בא מכח הנטילה, שכל אחד רוצה לחטוף משל חבירו, ומדמה שכל מה שיש לחבירו ממעט את שלו, עד כדי שגם עצם היות חבירו בעולם מעיק לו, וזה גדר שנאת חנם המביאה לידי גלות. ועונש זה הוא תיקונו, כי בהיותו בגלות עכ"פ אין לו קביעות בעוז"ה, ובהכרח מתבטל כח הנטילה במידת מה, ועי"כ מתקרב לצד ההתאחדות, וכן מצות סוכה, שהיא בחינת ביטול היש, מביאה לידי התאחדות ושלום בין בני ישראל, ובדרך זו מצילה מגלות.

סיפור לחג הסוכות

כך שלמו ימי גלותו של בעל "מגלה עמוקות"

{את הסיפור הזה על בעל "מגלה עמוקות" קיבלתי כדורון חג מעורך השבועון "שעה טובה" הנפוץ בעיקר בציבור החרדי. ר' נתן נטע שפירא זי"ע מקרקוב בעל "מגלה עמוקות", שעליו נסוב הסיפור, הוא אחד משלושה, שגרמו להתפשטותה המהירה של הקבלה בכל ארצות מזרח אירופה. השניים האחרים הם: השל"ה הקדוש ור' שמשון מאוסטרופולה. מוצאו מהורודנא, ונולד, כנראה, בשנת שמ"ה. סבו היה רבי נתן ב"ר שמשון ששימש ברבנות והנכד קיבל את שם הסב שנפטר 7 שנים קודם לכן.

כבר בחייו זכה להילה של קדוש וטהור. והיו שסיפרו שאליהו הנביא עצמו נגלה עליו. רבי נתן נטע שפירא, נפטר בעיר קרקוב ביום י"ג מנחם-אב שצ"ג, כשהוא בן 48 שנים. משפחות רבות של גדולי ישראל מתפארות ביחוסן ל"מגלה עמוקות", ביניהן: משפחתו של ר' יהונתן אייבשיץ, הרי"מ מגור ועוד.

הוא חיבר חמישה עשר ספרים בנגלה ובנסתר, שבעה מהם על התורה. הספר "מגלה עמוקות" הודפס לאחר מותו והפך להיות ספר יסוד בקבלה. שאול שיף}

המשך בעמוד הבא...

א.

"פה נטמן איש קדוש מן הקדמונים, מגלה עמוקות רזין ומטמונים, שאומרים עליו שדיבר עם אליהו פנים אל פנים". אלה הדברים שנחרטו על מצבתו של רבי נתן נטע שפירא, מעיר המחוז קרקוב ששימשה כבירת גליציה.

כד הווה טליא כבר ראו עליו שלגדולות נוצר. וכאשר היה לחתנו העשירי של הגביר הקרקובאי ר' משה יעקל'ש, כבר ידע החותן כי לביתו נכנס אוצר כלי חמדה, מאלה שהם יחידים בדור. גילו הצעיר לא היה מכשול ואפילו לא מסתור לגדלותו של האברך הצעיר, שרק רגליו מהלכות בארץ אבל ראשו וליבו בשמי עליה.

משבא בצל קורתו של ר' משה, רמז כי הוא נזקק לבית מסתור כדי לעבוד את בוראו ללא שתשזפנו עין זרה. הגביר, שהממון לא נחשב בעיניו, אכן בנה לו בית על גבעה נישאה בעיר, לא הרחק מביתו, ולידה בנה לו מקווה מיוחד שבו יוכל לטהר עצמו בסילודין כראוי למי שעוסק במלאכת שמים.

השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם. אליבא דר' נתן, הארץ ניתנה לבני אדם על מנת שיעשו גם אותה שמים, ולפחות שיחברו אותה ואת המעשה הארצי לשמי ערבות. סביבותיו ליחשו כי בחדרו המיוחד לו הוא רואה את המלאכים בשירתם, וחותנו ראה ממנו נחת מלוא חופניים, עד ששכח מלהישמר מתסמונת 'כתונת הפסים' במהדורה של חתנים. ר' משה יעקל'ש שחתנו האברך ר' נתן נטע מילא את ליבו שמחה ואושר, העדיפו כמעט בגלוי על שאר חתניו, וזאת לא רק בבית המיוחד שהקים לו והוא הסתגר בו למורת רוחם של החתנים האחרים, שגם הם תלמידי חכמים היו ולא ראו בעין יפה את המנהג שנוהג החתן הצעיר כאילו הוא עליון עליהם, אלא גם באירועים מיוחדים במשפחה, עת גילה פנים שוחקות וביטויי קירבה אחרים כלפי האברך הצעיר, ובעיקר בימי פורים, עת הוסיף הגביר משאות, עשרת מונים מלכול האחרים שגם הם לא יצאו בידיים ריקות.

מה שיותר מכל הכאיב לתשעת החתנים המבוגרים ממנו, זו השמועה שעשתה לה כנפיים, על האיסור להיכנס לחדרו של ר' נתן נטע בבית שבראש הגבעה, בעת שהוא מאזין לשירת המלאכים. עלבון זה, שהדגיש את חשיבותו של גיסם הצעיר ועליונותו עליהם, היה בלתי נסבל בקהיליית חתני הגביר, והם לגלגו על סיפורי השווא המסופרים על האברך הצעיר, שזה עתה הקים את ביתו וכבר מדברים בו נשגבות.

כל אחד מהם וכולם יחד עסקו בדבר אחד, בגיס ההזוי שמספר סיפורי שווא, עד שפעם אחת נמנו וגמרו כי יפרצו יחדיו, כל תשעת הגיסים, לביתו של הצעיר במשפחה, ויוכיחו לעין כל כי לא מלאכים ולא שירת מלאכים הם מנת חלקו של גיסם, אלא הזיות. או אז, קיוו, חותנם, הגביר ר' משה ר' יעקל'ש, יחדל מהדרך הנלוזה ולא יבכר עוד גיס בין הגיסים.

אנשי מעשה היו הגיסים, ובעלות השחר אחד השכימו קום ויחדיו החישו פעמיהם לבית שבראש הגבעה. משהגיעו, מבלי ליטול רשות מבעל הבית, פתחו בחוזקה את הדלת. על מה שראו או שמעו איש אינו יכול להעיד, כי באותו רגע נפלו כולם חללים על מפתן הבית, ותהום כל העיר ובבית הגביר תאניה ואניה. הקטנה היא, שברגע אחד יאבד ר' משה את תשעת חתניו שגם אם אינם גדולים כר' נתן נטע, לבטח גם הם תלמידי חכמים חשובים, שר' משה בחר בקפידה כפי שידו הייתה משגת? הקטנה היא שעשרות נכדיו יישארו יתומים מאין אב? אבל על הכול האפיל הסיפור המדהים - ההתגלות האלוקית שלא היה קושי לדמותה לניסים משנים קדמוניות בנביאים ובכתובים, ושמו של האברך הצעיר ר' נתן נטע יצא בכל העיר והגלילות כאיש אלוקים קדוש ונורא.

ב.

לא אלו היו מחשבותיו של הצדיק הקדוש, שמאז הפרשה נתעטף בצערו ולא יכול היה לסלוח לעצמו על שבשלו נענשו תשעת גיסיו. כן, הוא יצא ידי חובתו כאשר הזהיר מראש שאיש בל יהין להיכנס וגם לא בני ביתו הקרובים שאכן נשמרו שמירה מעולה אפילו מלהציץ לחדר, אבל כבר אמרו חכמים, כי אפילו צדיק שאחרים נענשים על ידו אין מכניסים אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא, שנאמר "גם ענוש לצדיק לא טוב" ולא טוב הרי הוא רע, והדברים קל וחומר כאשר מדובר בתשעה אנשים שכולם תלמידי חכמים וכולם קרוביו, שהותירו את תשעת גיסותיו אבלות ואת ילדיהן יתומים.

בעוד הכול עוסקים באירוע השמיימי, תרתי משמע, ר' נתן נטע התחבט בייסורי נפשו על מה שקרה. עד שיום אחד גמלה בליבו ההחלטה, הוא ידון את עצמו כדין הורג נפש בשגגה, ויגזור על עצמו גלות. כמה תימשך גלותו? זאת לא החליט, אלא סבר כי בבוא היום יקבל אות משמים כי בא מועד.

נטל ר' נתן נטע בוקר אחד את הטלית והתפילין שלו וכיכר לחם, ולאחר שנפרד מבני ביתו חפויי הראש יצא למסע הנדודים שקיבל על עצמו. כאשר נודע הדבר לגביר חרב עליו עולמו. רק לא מכבר איבד את תשעת חתניו הראשונים בשל מה שעשו לחתן הצעיר, והנה עתה אבד ממנו גם חתן זה, שאשתו - בת הגביר, תהיה מעתה עגונה.

הגביר - כמו גביר, לא ויתר, אלא שיגר שליחים בתשלום מלא כדי להשיג את החתן הנעלם ולהשיבו לביתו זו אשתו. אבל כל השליחים שבו אל משלחם בידיים ריקות, האברך הקדוש נעלם כאילו בלעה אותו האדמה.

ר' נתן נטע עצמו לא הסתפק בגלות שקיבל על עצמו אלא הוסיף וגזר על עצמו עוד גזירה קשה - שיתמלא כל גופו בנגעים, שיהיו מזבח כפרה על השגגה שיצאה מתחת ידי השליט. משקיבל זאת על עצמו, עלו בו עד מהרה כיבים שהכאיבו לו מאד, נוסף גם הוא על ייסורי הגלות. האברך שדרכו הייתה עד עתה סוגה בשושנים, וממון חותנו הגביר ריבד את ימיו ואיפשר לו להשקיע את כול כולו בעבודת השם, שהביאה אותו לפסגות הגבוהות אליהם הגיע ולהשגות ששאב מנתיב לא ידעו עיט, מצא עצמו מעתה בחוסר כל. הוא התגלגל מעיר לעיר, ניזון משיירי מזון שיהודים רחמנים בני רחמנים מעניקים לו, ישן על מצעי קש במחסנים שכוחים, ורוב הזמן הוא בדרכים, ניזון ממים לחץ ופת ניקודים.

בשבתות היה אוכל על שולחנם יהודים שהיו נוטלים אותו עימם מבית הכנסת שבו התפלל את תפילת השבת, אך עד מהרה גם זה פסק. שכן, בשל הכיבים והמורסות שעל גופו לא הייתה כל

המשך בעמוד הבא...

בריה יכולה לעמוד במחיצתו, וכך הוא נדחה כמנוגע מוחלט מחוץ למחנה, עד שגמר בנפשו כי את ימי גלותו יעביר ביערות העבותים ושאר אזורי הפרא של פולין ורוסיה, שם ניזון מפירות היער, כשלא רק בשר אלא גם לחם לא בא אל פיו.

כל זה היה עד שיום אחד נתגלגל עניין גדול שבו היו מעורבים העליונים, כולל ה"בעל דבר" בעצמו, שביקש להניח עליו את כפו, וכל זאת בשל הקנאה שקינא על הגדלות שהיה מוסיף והולך בה האברך הקדוש ר' נתן נטע, שגלותו דיכאה את גופו, אבל כאחד עיר וקדיש היא רוממה עוד את נשמתו המזוככת.

מכיוון שכך, התלבש הסטרא אחרא באיצטלא מסוימת, ועשה מעין "עיסקה" עם האברך הצעיר שבה ריפא אותו מנגעיו. אבל, בניסי ניסים ובשמירה מעולה משמיא, לא נפל האברך ברשת, והדברים גבוהים מבינתנו.

מאז שנרפאו נגעיו חש כמי שיכול לנטוש את היערות ולחזור אל מחוזות הישוב, שם המשיך בגלותו, נודד מעיר לעיר ומכפר לכפר, ומסתיר את עצמו בבגדי גלות של הלך חסר כל, מאלה הרבים שממלאים את רשות הרבים וכמוהו נודדים כדי לבקש מחיה להם וטרף לביתם.

ג.

ערב סוכות אחד הביאה אותו דרכו לעיירה. אחרי התפילה בבית הכנסת נלקח, כמו שאר הארחי-פרחי, לבתי הבעלי-בתים היהודיים שלא מלאם ליבם להשאיר בר ישראל בבית הכנסת ללא שולחן חג. אם בשבת ובחג רגילים כך, על אחת כמה וכמה בחג הסוכות, שהוא חגם של האושפיזין. הכול הבינו שלא יעלה על הדעת לא לארח בסוכה את האושפיזין הנעלים.

בחלקו של ר' נתן נטע נפל להתארח בסוכת גביר העיירה, יהודי מכניס אורחים שידוע היה ברוחב ליבו. הסעודה עברה בנעימים, מנות החג תכפו בזו אחר זו, בשר ודגים וכל מטעמים, שהחיו מעט את העצמות היבשות. מכיוון שבר אוריין היה הגביר דידן הרי בין "גברא לגברא", דהיינו בין המנות הרבות שהביאו הגבירה בעלת הבית ובנותיה אל שולחן החג שהיה עמוס בכלי זהב וכסף כדי לנאות את הסוכה, היה הגביר פותח פיו בחוכמה ומשמיע דברי תורה וחידושים יקרים מפנינים.

כמנהגו היה הגביר מאריך בשולחנו עד שעה מאוחרת, ורק אז הודיע כי הכול פונים הביתה. ה"אושפיז" שנראה כ'אורח פורח' בכל ההידורים, ביקש לישון בסוכה. אבל בעל הבית נתן בו עיניו והסביר לו בטוב טעם כי בארצות קור אלו, שבהם בימי חג הסוכות כבר צונחת הטמפרטורה לשפל מקפיא לא נהגו אחינו שלומי אמוני ישראל להקפיד על שינה בסוכה, כדין מצטער הפטור מהסוכה. את דבריו אלה ליווה כיד הידיעה בתורה הטובה עליו בהסברים על "אור מקיף" השורה על הסוכה.

אבל להפתעתו היה האורח עיקש בבקשתו לישון בסוכה, ומכיוון שהיה מהדר במצוות הכנסת אורחים, נטה הגביר להיענות לו. אלא שכאן התעוררה בעיה. אותו ליל חג הראשון של סוכות כמו ליל סוכות דהשתא, שבת היה, ומכיוון שכך לא ניתן היה להוציא מהסוכה את מנורות הכסף היקרות עליהם הדליקו בעלת הבית, בנותיה וכלותיה את נרות השבת-חג.

בעל הבית לא הכיר את אורחו ורבעו של האורח שנקלע אל שולחנו, וחש כמי שמצווה לקיים בו "כבדהו וחשדהו". בין השאר, גם לחשוד בו כי יותר משנפשו חשקה במצוות סוכה, היא חשקה בפמוטות הכסף. מכיוון שכך הבהיר לאורחו כי אם הוא מתעקש לישון בסוכה, הרי הדבר מותנה בכך שינעלו אותו מבחוץ בסוכה במנעול הגדול שמיועד לכך מדי שנה, ורק בבוקר ישחררוהו. רבי נתן נטע נאות גם לתנאי זה, וכך הווה. לאחר שהציעו לו מיטה נעלו אותו, לא לפני שהשאירו בידו חומש. אם כי בעל הבית נאלץ להתאמץ שלא לגחך למשמע הבקשה של ההלך, שגם במהלך הסעודה לא הוכיח את ידענותו בתורה והבנתו באותיות הקטנות.

ד.

בעוד הגביר עלה על יצועו בבית המחומם, האושפיז שלו התכרבל בשמיכות שהעמידו לרשותו בסוכה הכמעט קפואה, ולאחר ימי נדודים ארוכים שקע בתנומה, אותה ניצלו אושפיזין מסוג אחר. דמויות נעלמות חיכו לרגע שהגביר ובני משפחתו ישובו מהסוכה לביתם, ואז מיהרו לקיים "מצוות סוכה" לשיטתם, כאשר הם נכנסים אליה לא מהדלת שהייתה נעולה, ולא מהדפנות שהיו קשורות זו בזו, אלא מהסכך, שכדי שלא יהיה בו סרך של "גזירת תקרה" היה עשוי כלונסאות עץ מובדלים מעט זה מזה ובוודאי לא קשורים זה בזה.

משנכנסו לסוכה נדהמו לגלות דמות של ארחי פרחי ישן בסוכה, אבל עד מהרה התעשתו ואספו את מנורות הכסף לתוך שק שהכינו בעוד מועד, ויצאו כלעומת שבאו מבעד לסכך, אליו טיפסו כשהם עולים על השולחן שבמרכז הסוכה הגדולה של הגביר, שכלל לא ידע כי אושפיזין לא קרואים עושים עתה מעשה בעלות בסוכתו המהודרת, ופורחים ממנה "השמימה" והפמוטות היקרים בידיהם.

בעלות השחר, לאחר שכבר ישן די צורכו, יצא הגביר אל הסוכה, המנעול הגדול העיד כי הכול כשורה, הסוכה לא נפרצה, ועם פתיחתו התברר כי האורח נמצא גם הוא. אבל כעבור רגע נמלטה צווחה מפי הגביר: "אוי, הפמוטות אינם...".

כדרך בני אדם, שכאשר אין להם את מי להאשים הם מאשימים את מי שאי אפשר להאשימו, מיהר הגביר להטיח באורח פורח שלו אותו טילטל בחוזקה ממיטתו, האשמה חמורה כי הוא הגנב. לא עזרו לאורח כל טצדקי, ושערי תירוצים גם הם ננעלו. אפילו הטענה שהייתה אמורה להתקבל, כי אם האורח היה הגנב היה לבטח נמלט עם שללו. לא, את הגביר כל זה לא עניין. הוא השאיר בסוכה את האורח ואת הפמוטות, והנה האורח נמצא והפמוטות לא, ומבחינתו אין לך דבר נאה יותר ומתקבל מלהטיל על מי שנמצא כאן עתה את האחריות על מה שלא נמצא. מבחינתו האורח הוא חלק מכנופיית גנבים והוא זה שהשליך את הפמוטות החוצה לחבריו. אבל מכיוון שכבד תנועה הוא כנראה התקשה לצאת, ועתה הוא מעמיד פנים כמי שאינו יודע מה התרחש בסוכה בלילה, וזה הרי דבר שאין הדעת סובלתו.

עם שהאורח מכחיש בתמימות כל קשר לגניבה, עולה חמתו של המארח וזה מתחיל להפליא את מכותיו בהלך, שסובל את מכותיו בדומיה, אבל דווקא דומיה זו מכעיסה עוד יותר את

המשך בעמוד הבא...

הגביר שאת כל מרי רוחו מכלה בגופו של הארחי פרחי שלו, עד שנדמה שברגע כמימרא הוא ייפול שדוד תחת ידו הגדולה של הגביר הכעוס, שמלווה את המכות שהוא מנחית באורח המסכן בזעקות: "גזלן", "גנב", "תחזיר את הגזילה", ולאחר כל זעקת שבר כזו, מגיעה עוד הנחתה על הגוף המחשב להישבר.

מכיוון שראה האורח כי הגביר לא זו בלבד שאינו מרפה אלא אף מגביר את המכות עד שספק אם יישאר חי תחת ידיו, הרי הוא פונה למארח שמכה ומכה ללא הרף, ואומר לו כי הוא מזמין אותו לדין תורה אצל רב העיר. מכיוון שהגביר היה גם ירא שמים, הרי צמד המילים "דין-תורה" עצר את שטף ההכאות שנשתלחו בכל חלקי גופו של האושפיז, ועתה היה נוטל אותו עימו ברחובות העיירה המנומנמת עד לבית הרב שליד בית הכנסת.

ה.

הרב היה רכון אצל תוספות סבוך במסכת סוכה בו התעמק, שעסק בסוגיא של 'פי תקרה יורד וסותם', ולא הרגיש בשני אורחיו, שאחד מהם מחזיק במשנהו. רק קולו המרעים של הגביר השיב את הרב למציאות החיים הארצית.

משננעצו עיני הרב באורחים, היה כבר הגביר באמצע הרצאת הדברים, בקולי קולות שהעירו את כל בני הבית שהגיעו נבעתים לזון עיניהם במחזה.

הגביר הביא נימוקים קצרים ומשכנעים: "'צדיק' זה היה אורחי, וביקש לישון בסוכה. הפצרתי בו שלא לנהוג כך, אבל הוא היה 'צדיק הרבה', ורק בבוקר הבנתי למה. משבאתי עם שחר לסוכה גיליתי כי פמוטות הכסף נעלמו. והדברים פשוטים - הוא השליך אותם לחבריו, גנבים כמותו". "ובכל מקרה הריהו כדין שומר שכר", גילה הגביר את למדנותו, "וחייב בגניבה ואבידה, ואני מבקש ממעלתכם לאפשר לי להעמיד אותו למשפט בערכאות, אלא אם כן יודה וישיב את הגזילה אשר גזל...".

הגביר, גביר, והטענה טענה, אבל במחשבתו של הרב, משהו בפניו של הנאשם שהיה מלא בפצע וחבורה ובמכה טריה, לא הסתדר עם הצד המעשי של "הלכות גניבה". עיניו זכות מדי מכדי שיהיה "פרוסטער גאנעב" (גנב עלוב), וישלם רעה תחת טובה למארחו.

והנה, לפתע נראה ניצוץ נדלק בעיני הרב, ומבלי באר פשר הדבר יצא את חדר בית הדין שבו למד לפנות בוקר כדי שלא להפריע למנוחת בני הבית, וכעבור רגע שב כאשר בידיו נייר שעליו רשום דבר מה, והריהו מביט חליפות בהלך ובנייר, ולבסוף מרעים עליו בקולו: "תן תודה".

ההלך התחלחל, הוא סבר כי הרב מאשים אותו בגניבה, אבל על פני הרב שקלט במה דברים אמורים, הפציע חיוך קל: "תן תודה שעזבת את ביתך ועיגנת את אשתך".

ההלך נדהם, ואז הציג לו הרב ציור דמותו, כפי שהכין צייר אומן שנשכר בדמים מרובים על ידי חותנו, הגביר הקרקובאי ר' משה יעקל'ש, ציור שחזר ונשנה, ונשלח בידי רצים מיוחדים לרבני ערים שונות ברחבי פולין וגליציה בתקווה שציור זה יסייע בידם לאתר את החתן האבוד.

יותר משרבי נתן נטע נבהל מדברי הרב, הוא הבין כי זה האות משמים כי שלמו ימי גלותו, וכי המכות הנאמנות שספג ממארחו הגביר עשו לגלות הפרטית שלו את מה שעשה קושי השעבוד לגלותם של היהודים במצרים, והחישו עת פדיון.

לתדהמתו של הגביר, הרב שתמיד הידר בכבודו כראוי למי שמפזר כספו לעניים ומפרנס יתומים ואלמנות, פנה אליו בתקיפות רבה, והורה לו: "פייס את האורח שלך!". אל מול פניו התוהים של הגביר, הסביר הרב: "דע לך כי נפלה בחלקך הזכות לאושפיז - אחד מצדיקי דורנו, הלא הוא בעל ה'מגלה עמוקות' מקרקוב, ואילולא היית מכהו לחי כי אז שכרך היה רב". הגביר הנדהם נפל לרגלי האורח וביקש ממנו מחילה, והאורח מיהר למחול וגם היה בידו לימוד זכות, באומרו כי הגביר צדק, שהרי הפמוטות נעלמו...

משששמע הגביר כך עבר לצעק ככרוכיה: "איפה הפמוטות...?" עד שהרב ביקש מהאורח, להתפלל כי הרכוש יוחזר לבעליו. ואכן מיד במוצאי השבת-חג נשמעה חבטה ליד דלת בית הגביר הסמוך לסוכה. משיצא בנו לברר מה זה ועל מה זה, גילה חבילה עטופה ובה פמוטות הכסף ובבית הגביר הייתה צהלה ושמחה. ■

חוק וסדר

פינה משפטית מאת עו"ד ניר דוד

"עושה אדם דין לעצמו"

אני זוכר זאת היטב, היה זה באחד מימי עשרת ימי תשובה הסמוכים ליום הכיפורים של שנת תשס"ג שבאה עלינו לטובה.

הטלפון בביתי צילצל ועל הקו, ידיד מעברי הרחוק, איתו למדתי בישיבה התיכונית ואודותיו לא שמעתי שנים רבות. "שלום עליכם, במה זכיתי, לאחר שנים כה רבות?", שאלתיו. "אל תשאל", הוא ענה, "רק לאחרונה, נודע לי שאתה עו"ד והחלטתי להיוועץ בך, אני כבר מיואש, נמצא בדיכאון ונמאס לי מבתי המשפט במדינה הזאת... אתה חייב לעזור לי. לפני זמן מה, הלוויתי למכר ₪60,000, הוא הבטיח שזה יהיה רק למשך חודשיים... הוא לחץ אותי כל כך, בכה כמו תינוק ולא הרפה ממני, אז הרגשתי כבר לא נעים... הבעיה היא

שאחרי חודשיים הוא הפך את עורו- החזיר לי 2000₪ ומאז לא ראיתי ממנו שקל!!! תשמע... אני רודף אחריו כבר הרבה זמן ולא מצליח להוציא ממנו את יתרת הכסף, כבר פניתי לעו"ד שיוציא לו מכתב התראה, אח"כ שילמתי עוד סכום כסף לא מבוטל כדי להגיש נגדו תביעה וערעור ואל תשאל... שום דבר לא זז... לא ראיתי ממנו עד היום אגורה שחוקה אחת, פשוט חצוף מחוצף ואין לי שום דרך לקדם את העניין... הוא מצפצף על בית המשפט ועל השופט ונראה שאף אחד לא יכול עליו, האמת, שאני גם לא כ"כ מרוצה מהעו"ד שלי, הבעיה היא שכבר החלפתי שני עורכי דין ואני לא מרוצה גם עכשיו, חשבתי אולי תוכל לקחת את התיק לטיפולך ומי יודע... אולי אתה תצליח להוציא מהגנב הזה את הכסף שלי..." אמרתי לו שאני לא כ"כ מתעסק בתביעות אזרחיות והמומחיות שלי היא יותר בתחום הפלילי, אבל הבחור לא הרפה והמשיך להתעקש ולשכנע אותי שאקח את התיק לטיפולי, כל ניסיונות ההתחמקות שלי לא הועילו, מה גם שזכרתי אותו מהתיכון כבחור נודניק ועקשן שלא ירפה ממני. נו טוב, לא הייתה לי ברירה, אז פתחתי יומן וקבעתי איתו פגישה לאחר חג הסוכות, ממילא, אמרתי לו, בתי המשפט נמצאים בפגרה בתקופה הזאת, אז אין לנו הרבה מה לעשות, ניפגש במשרדי לאחר חג הסוכות ונראה מה אפשר לעשות. בכל מקרה, לפני שניתקתי את השיחה ביקשתי ממנו את כתובת המייל שלו ואמרתי לו שאני רוצה לשלוח לו משהו... שיעיין בו, קודם שניפגש אצלי. משתמו להם ימי חג הסוכות וחולו של המועד חזרתי למשרדי. ביום המחרת, המתנתי לבואו של המכר. כחצי שעה לפני מועד הפגישה מודיעה לי המזכירה שהתקשרו לבטל את הפגישה. "מעניין, הוא אמר למה הוא מבטל את הפגישה?" שאלתי, המזכירה אמרה שלא אמרו למה, רק אישתו התקשרה, שמחתי... ממילא לא התכוונתי לקחת את התיק לטיפולי, אינני מתעסק בעניינים אזרחיים ובסכסוכים כספיים. טוב, אתם בטח מתעניינים לסיבת ביטול הפגישה. אינני בטוח שאני יודע בוודאות מדוע, אבל אשמח להביא בפניכם את הקטע ששלחתתי לו במייל, נדמה לי שאפשר רק לנחש... היה זה קטע מפרי עטו של הסופר המנוח אפרים קישון שכותרתו "צריך לשכור עו"ד טוב", הנה: "לפני עשר שנים לווה ממני קונשטטר 20 לירה לשעתיים. הוא הבטיח להביא לי את הכסף תוך 24 שעות. כיוון שלא הביא, נתתי לו צלצול, אז הוא ביקש ארכה של שבוע ימים. מקץ שבוע ימים הלכתי אל קונשטטר ודרשתי את כספי. הוא הבטיח לי לסדר את העניין עד יום ב' בצהריים. ביום ה' בערב הלכתי אל עורך דין והלה שלח לקונשטטר אזהרה של עורך דין, לפיה "באם לא יסולק החוב בתוך 72 שעות מקבלת אזהרה זו יינקטו כל הצעדים הדרושים". תוך חודשיים לא באה תשובה מקונשטטר, על כן קבע הפרקליט שאין מה לעשות עוד, מאחר שהוא לא רוצה לשלם. לקחתי ממנו את העניין והעברתיו לפרקליט יותר טוב. תבענו את קונשטטר לדין. כעבור חמישה חודשים נתקיים המשפט, אבל קונשטטר לא בא בגלל מחלה, ולכן נדחה המשפט למועד מאוחר יותר בשנה הבאה. אז שוב לא היה משפט מפני שקונשטטר בינתיים נסע לחוץ לארץ. חיכיתי שנה וחצי אך משלא חזר, פניתי אל עורך דין אחר די מפורסם והלה השתדל לחדש את המשפט, אך השופט לא היה מוכן לדון בהעדר הנתבע. ערערנו לפני בית דין גבוה יותר אך הוא דחה את התביעה בגלל החוק, לפיו אין דנים בבית דין גבוה כזה בתביעה אזרחית למטה מחמישים לירה. חיכינו שנתיים-שלוש עד שקונשטטר חזר מחוץ לארץ ואז שלחתי לו על ידי נוטריון עוד שלושים לירה הלוואה ועיגלתי כך את חובו לחמישים. עכשיו כבר דן בית הדין הגבוה בתביעתנו וחייב את בית המשפט הנמוך לערוך משפט בהיעדר הנתבע, אולם מכיוון שקונשטטר לא היה נעדר היות שחזר בינתיים מחוץ לארץ, כזכור, לכן נדחה המשפט עד בירור נוסף. לקחתי פרקליט עוד יותר נודע והגשנו לבית הדין העליון צו על תנאי נגד שר המשפטים שיבוא וינמק מדוע אי אפשר לקבל בחזרה את חמישים הלירה שלי מקונשטטר. שר המשפטים בא ואמר שצריך לפנות אל בית המשפט אז חידשנו את המשפט אבל הוא נדחה מפני שקונשטטר ביקש דחייה. הלכתי אל עורך הדין הגדול ביותר בארץ ותיארתי לפניו את הפרשה. הוא הקשיב קשב רב ויעץ לי ללכת לקונשטטר ולהכות אותו. הלכתי אל קונשטטר והכיתי אותו. הוא תכף שילם לי 50 לירה במזומנים. כדאי לפנות אל עורך דין באמת טוב".

פורסם ב"חודש טוב רעננה" בעריכת אילן קליגר

שביבים - סוכות / שאול שיף

בספרו "מועדי הראי"ה כותב הרב משה צבי נריה זצ"ל:

איש-בויסק, הרב זאב אריה רבינר ז"ל מוסר:

"הרב (קוק) היה המהדר מן המהדרין בקיום מצוות "ושמחת בחגך". היה מקשט את סוכתו ברוב פאר, בלולבים מארץ ישראל. והרבה לשמוח בשמחת החג ולשמח אחרים בשירות ותשבחות. ובשמחת תורה היה הקהל מתאסף אצלו, ורבו הניגונים והריקודים בשמחה של מצווה ושל תורה.

בשמיני עצרת היה הרב מתפלל בקלויז של חסידי חב"ד, והיה דורש בפני הקהל על פי דרך חסידות חב"ד ורבים היו באים לשמוע, להנות ולהתחמם מזיו קרני תורתו- ומה נהדר היה אז מראה כהן" ("אור המופלא", עמ' ו').

שמחת בית השואבה, המיוחדת לבני הישיבה ("מרכז הרב"), הייתה נערכת בסוכת הרב, באור ל"ט תשרי, יום היארצייט של הגר"א מווילנא ז"ל. הגר"א ז"ל היה אחת הדמויות המופלאות שהרב הלך לאורן, עסק הרבה בתורתו שבנגלה ובמשנתו שבנסתר, ודבק בהוראותיו ובמנהגיו. רבה הייתה בקיאותו של הרב בכתבי הקבלה של הגר"א ז"ל, וגם בספרי אלה אשר שאבו מבארו, באר מים חיים, הגאון המקובל ר' יצחק-אייזיק חבר ז"ל והגאון המקובל ר' שלמה עליאשאוו (אלישיב) ז"ל...

כשהיה האדמו"ר הריי"ץ (חותנו של האדמו"ר מליובוויטשילד), התוועדו פעם חסידים בסוכה לכבוד שמחת בית השואבה, וגם הריי"ץ היה שם. כשהשעה התאחרה, נרדם הילד על מקומו. נכנסה אמו הרבנית להכניסו הביתה כדי להשכיבו על מיטתו, אך אביו, האדמו"ר הרש"ב, לא הסכים באומרו: "אין דבר, שיהיה בין חסידים והשי"ת יעזור לו". באותה הזדמנות בירך האב את בנו באריכות ימים.

בשנה אחרת שוב נרדם הילד בעיצומה של התוועדות שמחת בית השואבה שהתקיימה בסוכה. נכנסה אמו הרבנית לסוכה כדי לקחתו הביתה, אך גם הפעם לא הרשה זאת אביו באומרו: "שיישן". "האם זה 'כרחם אב על בנים'?", שאלה הרבנית, והוסיפה בתבונה: "והרי 'כרחם אם' לא נאמר אלא 'כרחם אב'". השיב הרבי: "אכן, זוהי המשמעות האמיתית של 'כרחם אב על בנים'". "קר כאן", המשיכה הרבנית לטעון, "והוא עלול להצטנן". "הוא לא יתקרר", ענה הרש"ב "כשיישן בין החסידים יתחמם וחום זה יספיק לו לדורי דורות".

סיפור זה סיפר אדמו"ר הריי"ץ בעצמו כעבור עשרות שנים, וסיים: "אכן, זהו מסירות נפש על חינוך"!

(זיגלבוים / סיפורים לסוכות)

אתרו"ג הד"ם לול"ב ערב"ה סוכ"ה, גמטריא צדק"ה תצי"ל ממו"ת (משלי י, ב), כי הוא ג"כ ענין צדקה, שמפזרין ממון רב לקנות אתרוג נאה, לולב נאה ולעשות סוכה נאה, ולכן גורמין ג"כ להמשיך השפעת חיים וברכה וכל טוב בזה ובבא.

(ארון עדות)

מעיד אני עליו (על הרה"ק מוהר"ר יונתן אייבשיץ זצ"ל) שפעם אחת בפראג בהיותי אצלו סמוך לשולחנו, בזבז בעד אתרוג מהודר לערך עשרים ר"ט (רייכסטאהלער), דהיינו: קנה אתרוג אחד, מצא נאה הימנו קנה האחר, עד שהחליף כמה פעמים, שעלה סכומו לערך הנ"ל, וה' היודע נסתרות גלוי לפניו, שבהיותי אצלו בנה סוכה עם סדינין מצויירין עד שהוציא עליהם קרוב למאה הגריים, כללא דמילתא כל הון ביתו כלא נחשב לו נגד אהבת ד' ומצותיו.

(לוחות העדות)

דרכו של הרה"ק מוה"ר מרדכי מנדבורנא זצלה"ה היה לדקדק מאד מאד בכל מצות השי"ת לקיימה כראוי וכנכון בכל פרטיה ודקדוקיה, כדרך כל הצדיקים ועובדי השי"ת באמת. אבל מיוחד שבמיוחד היה מדקדק במצות ארבעת מינים, והוזיל על מצוה זאת אלפים רבים ועפרי זהב שלא כדרך הטבע, וקנה ארגזים מלאים אתרוגים, עד שמצא אתרוג מהודר בעדו. וכמו כן הוצרך בכל יום מהחג לכמה וכמה לולבים, כי בעת הנענועים מרוב אש שיקדה בקרבו, נשבר הלולב תיכף כשהתחיל לנענע בו, ואיש אחד עמד לידו בעת הנענועים, עם לולבים מוכנים ואגודים כהוגן, ובכל כמה רגעים הושיט לו לולב חדש מרוב התלהבותו בעבודתו.

(רזא דעובדא)

פ"א לקח הרה"ק מוה"ר מרדכי (מנאדבורנא) אתרוג מלא כתמים בלתי ישוער, לפני יוה"כ, ושם אותו בתוך הארון הקודש, ואמר בזה הלשון: אם מרדכי יעשה תשובה האתרוג יתהדר. ואחר יוה"כ הוציא את האתרוג מהארון קודש, וראו כולם להפליא, שהאתרוג היה ממש נקי מכל, ומהודר מאד.

(רזא דעובדא)

שמענו על הקדושים בדור שלפנינו שלא רצו לקנות אתרוג עד אחרי יוהכ"פ, באמרם שלפי שלמות התפילה כן מזדמן להם אתרוג נקי, ובדמעותיהם מדיחין את הכתמים מן האתרוג שלהם. ויש שהיה כחם יפה ולקחו אתרוג צרור כמו שבא ממרחקים ולא ראו אותו ולא פתחו אותו כלל, עד יום א' סוכות שפתחו אותו למצוה, והיה נמצא תמיד הדר ומהודר.

(שם משמואל)

פעם אירע שקודם חג הסוכות לא מצא הרה"ק מוהר"ר ליבוש פסח זצ"ל מליפסק אתרוג הדר כפי רצונו, וזה היה בימי חורפו עוד טרם שנתפרסם, והיה עני גדול ר"ל, ולא היה ביכולתו ליסע למרחקים עבור אתרוג. והיה להצדיק הזה שברון לב גדול מאד, ועד השמים הגיע צערו, ורחמו עליו מן השמים, ונזדמן שהביא איש אחד אתרוג, הדר ויפה מן המובחר, ורצה למכרו, והרה"ק היה משתוקק ומתגעגע מאד להאתרוג הלז. ולא ידע הצדיק לשית עצות בנפשו, כי לא השיגה ידו די מסת כסף מקנתו. ואמר הרה"ק לאיש המוכר אולי תיקח ספודיק (בדומה לשטריימל) שלי תמורת האתרוג ונתרצה האיש לזה, והסיר הרה"ק את הספודיק מעל ראשו ונתן להאיש ולקח את האתרוג בשמחה רבה.

(גן הדסים)

סיפר הרב הקדוש ר' יצחק מניסחיז זצוק"ל, שהיה סמוך על שולחנו של הקוה"ט רבי לוי יצחק מברדיצ'ב זי"ע, כי דרך הבארדיטשובער היה שלא היה מניח לאיש להיות בחדרו בשעת נטילת לולב. ובא מעולם האמת בהקיץ הרב הקדוש ר' מרדכי מניסחיז זצוק"ל, שהיה אביו של ר' יצחק מניסחיז, להבארדיטשובער, ואמר לו הנה אבקש מכם שתלמדו את בני נטילת לולב, ומאז והלאה נכנס הרב הקדוש ר' יצחק לחדר הבארדיטשובער בשעת נטילת לולב.

קרה מקרה אצל אחד מגדולי תלמידי הבעש"ט הק' זי"ע, שלא היתה לו אפילו פרוטה לצרכי חג הסוכות, ובערב החג הזמין לו ה' נגיד אחד שנתן לו על כל צרכי יום טוב. וכיון שהשיג אלו המעות הלך בשמחה גדולה וקנה בעבור כל המעות אתרוג נאה. משהביאו לביתו ונודע להרבנית מהמעשה, והיא לא הייתה לה אפילו פרוטה על צרכי החג, ונתמלאה רוגז וצער, ובחמתה נשכה הפיטם של האתרוג. ולקח הצדיק הזה האתרוג בידו, ואמר: ריבונו של עולם הלא האתרוג הוא מצוה, וגם שלא לכעוס הוא גם כן מצוה, ולא ידעתי איזה מהם קודם, לכן אהיה שב ואל תעשה, והניח האתרוג מידו בשמחה ולא דיבר כלום. זה בוודאי נסיון גדול אשר יאות לצדיק ובעל בטחון כזה.

(שומר אמונים, מאמר הבטחון והתחזקות)

בחג הסוכות תק"ע לא היו מצויים אתרוגים באוקראינה, והיה "העולם" סבור שלא יהיה להם אתרוגים כלל, ולא הי' שום אתרוג במדינה עד ערב סוכות, שעשה הש"י נסים וסיבב סיבות בדרך נס שבאו אתרוגים לקצת עיירות. והיו נותנים אז ממון הרבה בעד אתרוג. בקצת קהילות נתנו חמישים אדומים ויותר בעד אתרוג אחד, וגם לקהל ברסלב בא אתרוג מהודר מאד ליד רבינו זצ"ל, והיתה שמחה גדולה מאוד לרבינו ז"ל, ואמר להביא לו כלי זמר מגודל השמחה, וג' ימים רצופים היה לו חיות גדול מן האתרוג, והיה בריא כל אותן הג' ימים ולא היה מרגיש כלל החולי הקשה שהיה לו, מגודל השמחה שהיה לו מן האתרוג.

(שיחות הר"ן, אות קכ"ה)

מכתב מבני הרה"ק בעל דברי חיים זצ"ל מצאנז

ב"ה יום ה' תבוא תרמ"ב לפ"ק צאנז.

השוכן בשמים יכתבהו לאלתר לחיים כבוד ידידינו המאה"ג הגאון החריף ובקי החסיד המפורסם מו"ה אברהם יהודא כ"ץ נ"י האבדק"ק מאד יצ"ו.

לאשר שמענו את אשר עשו העמלקים ביניהם ליקר השער מהאתרוגים, לכן גמרנו בדעתנו להזהיר את הסוחרים היושבים כעת בטריעסט שלא יתנו יותר ממחיר שנה העברה, וכתבנו להם באזהרה, שכל מי שיעבור על זה, לא יקחו אחב"י (אחינו בני ישראל) אצלו למצוה, ובאם העמלקים לא יניחו השער, אזי יקחו קארסיקאנער יעניווער (ערים באיטליה) ומארץ הקודש, וגם אנחנו מוכנים אי"ה ליקח מאותן האתרוגים, ואשר לא ה' הזמן גרם לבוא במכתב אצל כהדר"ג, לכן כתבנו להסוחרים לטריעסט ואנחנו מבקשים מאת כהדר"ג שיכתוב בעצמו ביחוד אליהם באזהרה על כל הנ"ל ולהסכים על קניית האתרוגים ממקומות הנ"ל...

חתומים:

הק' יחזקאל שרגא האלברשטאם (אבד"ק שינאווא) הק' דוד הלברשטאם (אבד"ק קשאנוב) הק' ארי' ליבוש הלוי(חוב"ק מאשציסק) הק' אהרן האלברשטאם (אבד"ק צאנז) הק' ברוך האלברשטאם (אבד"ק גארליץ) הק' שלמה האלברשטאם (אבד"ק באבוב) הק' משה האלברשטאם (חוב"ק בארדיוב)

(מתוך מאסף "נחלי בינה")

ווארט...

בדיקה בזכוכית מגדלת

סיפר הרב דוד סתיו, רבה של שוהם ומהנהלת רבני צוהר:

קניתי אתרוג שהיה נראה לי מהודר. אמנם תלמיד חכם אחד הרגיל לבדוק אתרוגים עם זכוכית מגדלת אמר לי שיש באתרוג הזה חשש חסר. ניגשתי לביתו של הרב שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל, הראיתי לו את האתרוג וביקשתיו שיבדקנו. הרב התבונן באתרוג בלי זכוכית מגדלת. אמרתי לו: אולי הרב יבדוק את האתרוג עם זכוכית מגדלת? ענה לי: אני אף פעם לא מסתכל באתרוג עם זכוכית מגדלת, אבל בשבילך אני מוכן להסתכל עם זכוכית מגדלת. הרב בדק את האתרוג בביתו, והיה חשוך באותו מקום. הערתי לרב על כך שחשוך, ואולי זה מקשה לראות חסרון שיש באתרוג? אמר לי הרב: אני רגיל לבדוק פה את האתרוגים, אבל אם אתה רוצה אני אצא החוצה ואבדוק את האתרוג. הרב יצא החוצה בגללי, ובדק את האתרוג עם זכוכית מגדלת. לבסוף אמר לי שהאתרוג מהודר ושהוא היה מוכן לברך עליו.

ליקט מ"ועלהו לא יבול", עו"ד משה פרידל

מסננת חינוכית

השירות בחינם!

כולנו משתמשים ומכירים את האינטרנט.
שמענו על כל הבעיות החינוכיות הקשות שבאינטרנט. ילדים רכים נחשפים לאלימות ופורנוגרפיה קשה בעקבות חיפושים תמימים. סכנות אורבות בצ'טים ובפורומים, והטכנולוגיה מתפתחת בקצב שקשה לעקוב אחריו.
חברת אינטרנט רימון היא החברה היחידה ששמה לה למטרה לאפשר גלישה חופשית ככל הניתן אך ללא פשרות על הביטחון ברשת.

אינטרנט רימון
מה שטוב באינטרנט
1-800-222-234

חדש!

פורטל הדף היומי
www.daf-yomi.com
בשעה טובה הושק פורטל הדף היומי!
האתר משמש כבמה מרכזית עבור כל הפרסומים המיועדים ללומדי הדף-היומי וכולל פונקציות נוספות רבות לטובת לומדי הדף היומי: סיכומים, טבלאות, שו"ת, חידונים, מאמרים, חוברות, מצא חברותא, לוח-שיעורים, פורום ועוד....
האתר הינו ללא מטרות רווח וכל התכנים בו מופצים חינם

עיצוב ועריכה גרפית:
גיל ויין עיצוב גרפי
טל. 052-7723288
אימייל. gilwein26@012.net.il

נשמח לקבל תגובות והערות מהקוראים בדוא"ל: besod@013net.net